

Lov, uden at i Forbindelse dermed udkommer den særlige Lov, som indeholder nærmere Regler om, hvem der skal være tilstede ved Fuldbyrdsdelen af Livsstraf og om Afgang til at overvære samme. Jeg tør antage, at det ligeledes er den høitærede Justitsministers Opfattelse af denne særlige Lov, at den skulde træde istedetfor en Del af det af ham fremsatte Lovforslag, og at den i den Henseende er at betragte som et Supplement til den Lov, der skulde forandre Straffelovens § 10, og at altsaa den sidste ikke skal udkomme uden at tillige Supplementsloven udkommer. Jeg betragter dette som en Selvfølge, men skulde der imidlertid næres nogen Tvivl, vil det jo, for at der kan være fuldkommen Sikkerhed tilstede i den Henseende, være overmaade let at fikke sig ved til 3die Behandling at knytte en Bestemmelse til Loven om en Forandring i Straffelovens § 10, som betinger denne Lovs Straftræden af, at der samtidig udkommer en Lov om Afgang til Fuldbyrdsdelen af Livsstraffen. Den anden Bemærkning, jeg har at gøre som Ordfører, er den, at der til Udvalget er blevet overleveret fra det af Thinget nedsatte Udvalg for Andragenders Behandling et Andragende, der var overgivet til bemeldte Udvalg fra Bestyrelsen for socialdemokratisk Forbund, om, at Dødsstraffen maa blive ophævet ved Lov. Udvalget har ikke taget nogen endelig Bestemmelse om, hvorledes det vil stille sig til dette Andragende, om man vil anse det for rettest særlig at udtale sig derom eller vise det tilbage til det særlige Udvalg for Andragender, der er nedsat her i Thinget. Det er et Spørgsmaal, som Udvalget maa forbeholde sig nærmere Overveielse og Afgjørelse af, efterat 2den Behandling af det nu foreliggende Lovforslag har fundet Sted her i Salen. Jeg skal altsaa paa Udvalgets Flertals Vegne tilraade Thinget at stemme mod Udvalgets Mindretals Indstilling og derimod selvsølgelig stemme for Udvalgets Flertals Indstilling.

Branded: I Regjeringsforlaget og i de Vædringsforslag, som Flertallet i sin Betænkning her har foreslaaet, er der blandet to forskjellige Ting sammen; den ene Spørgsmaalet om Henrettelsesmaaden, den anden Spørgsmaalet om, hvem der kan og skal overvære Henrettelsen. Disse to Ting have naturligvis i og for sig ikke det Mindste med hinanden at gøre. Man kan henrette et Menneske med Dye eller med Faldbøje, indgive ham Gift eller foretrække Electricitet, det er ganske ligegyldigt overfor det Spørgsmaal, om der skal være Noget tilstede derved eller ikke. Jeg har anset det for rimeligt, at man

af ganske særlige Grunde er kommen til ved denne Leilighed at blande disse to Ting sammen. Den ærede Ordfører omtalte, at der i Mindretallets Betænkning stod, at det var den sidste Henrettelse, der havde givet Anledning til Dvilet om en Reform paa dette Omraade. Der kan neppe være Tvivl derom. Som Alle ville erindre, var der ved denne Leilighed Oprin, som man maatte beklage, idet det viste sig, at Skarpretteren paa ingen Maade var sit Hverv voksen, idet han ikke udførte det paa en Maade, som man kunde betragte som meget civiliseret, og i det Hele ikke besad den moralske Karakter, som man kunde ønske hos en Mand, der skulde stille et andet Menneske ved Livet. Som Følge deraf var det rimeligt, at Regjeringen mente, at der var Trang til Forandring paa dette Omraade, og derfor foreslog den at ombytte Dyren med Guillotinen, saaledes at det ikke skulde være afhængigt af, om en enkelt Mand havde den fornødne Kraft i sin Arm eller Svæls, hvad der vel vil være vanskeligt at skaffe ham. Paa den anden Side viste det sig imidlertid ved denne Leilighed, at de paa-gjældende Myndigheder — jeg vil ikke gjerne bruge stærke Ord — utvivlsomt viste Mangel paa Konduite overfor den betydningsfulde Akt, som skulde foregaa. Overfor dette er det saa, at den høitærede Regjering har ment, at der burde foretages Noget, og istedetfor at man skulde tro, at dette skulde have ført til, at man rent administrativt stærkede Bestemmelserne overfor de Myndigheder, der skulde have med Henrettelser at gøre, har man ligesom søgt at dække sig ved at benytte denne Leilighed til at gaa en helt anden Vej, til at faae afgjort, hvorvidt man skal afstafte den selvstændige Offentlighed og lade sig nøie med begrænset Offentlighed, som det kaldes. I og for sig er der naturligvis Intet, der kan tale for, at man ved denne Leilighed skal komme til en saa indgribende Reform. Vil man se hen til, hvad der skete ved denne Leilighed, var det, at Myndighederne ikke viste den Konduite, som man kunde ønske, men at det Publikum, som var tilstede, opretholdt Ordenen. Nu er det det Mærkelige, at man resonnerer paa den Maade: Efter som Myndighederne ingen Konduite have vist, er det rimeligt, at vi lægge endnu større Ansvar paa dem, medens derimod det Publikum, som viser sig at være det voxent at være tilstede ved en Henrettelse, for Fremtiden skal fjernes derafra. Det synes at være den ombendte Værd, man derved kommer ind paa. Nu er det klart, at jeg ikke her vil udtale mig i Almindelighed om selve det principale Spørgsmaal, hvorvidt man skal gaa til den ind-